

במשך חודשיים אני קוראת
את כל התגובות על
מאמדה של „האשה
האוסטרלית“. כבר חודשיים
אני מחכה שמישהו
יאמר סוף־סוף את
הדברים האלה:

למה הנשים

גומרות לאט?

מצאו את הדרך, והן חיות עם הגיבנות הסודית?
 איכפת לי גורא, אמרתי לעצמי. איכפת לי באופן מיסיונרי ממש. כמו מעשן ש־הפסיק לעשן, ומת לגלות לכל המורעלים־עצמית את הנחית לדרור.
 ולא איכפת לך — אמרתי לעצמי — שכל מיני חמורים עם דיפלומה ממשככים לקשקש על אורגזמה וגינאלית בוגרת, ו־אורגזמה אינפאנטילית בדגדגן — בעוד שאבי־אבות כל האורגזמות הנשיות, גם אלה המושגות דרך מישגל בנרתיק, הן בעצם בדגדגן?

היות־מבריקים מופיעים במאמר זה בי־שמי. או זהו. שבו בשקט. לזרוק את המס־טיקים. אנחנו מתחילים.
 סידרת הכתבות על האורגזמה הנ־שית, מצאה אותי דשה בנושא במרץ רב עם גילה רוזן. היתה לי המון מה לה־גיד. כבר שנים יש לי המון מה להגיד, ואני לא אומרת.
 „את יודעת מה,“ היא שמה לי פיתאום את הפצצה. „אולי את מוכנה להתראיין?“ טוב, להתראיין, באופן אישי, לא רצי־תי. מה אתך! — אמרתי לעצמי.
 לא איכפת לך שאלפי נשים עוד לא

א להירחף, לא להידחף. יש כרטי־סים לכולם. אבל לפני שאנחנו מת־חילים במופע, יש לי להגיד לכמה אני שים תודה.
 לה. ג. המדליק, שעדיין אני מחכה לו שיכתוב אצלנו, תודה על הכותרת. הוס! גנב מגנב פטור. אנחנו באמת צריכים להיפגש יום אחד ולתאם את הגניבות ביי־נינו, עכשיו כשגם אני גנבתי ממך.
 לחברתי אנדה בורטס, שהשמיטה לי, בהערותיה הנבונות, כמה תיאוריות סני־סאציוניות מנשוא.
 ואחרון אחרון חביב — לאיציק דנין, אחד שאני אוהבת, ושכמה מרעיונותיו

מיסתורי
האורגזמה
הנשית
 מאת
אודטה דנין